

Arrest

nr. 286 190 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T. Voorna(a)m(en): F. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: X Geboorteplaats: Zaio [...]

Reden van de beslissing: Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 06.03.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 12.09.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht op basis van haar Belgische echtgenoot, de heer C., A.M. [...], met wie zij zich vestigde. Op 10.06.2022 is de echtgenoot van betrokkene overleden.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens overlijden van de referentiepersoon.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 23.06.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. De brief werd aangetekend naar betrokkene verzonden op 24.06.2022. Betrokkene kreeg 30 dagen beginnend vanaf de derde werkdag na de verzending van onze brief om stukken over te maken. Thans moet echter vastgesteld worden dat op 18.10.2022 nog steeds geen stukken werden overgemaakt. Betrokkene heeft ondanks de kans die haar daartoe werd geboden nagelaten documenten over te maken die dienstig konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht. Haar dossier zal dan ook beoordeeld worden in functie van de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Bij gebrek aan schoolgaande kinderen met verblijfsrecht in België voldoet betrokkene niet aan het geval voorzien artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980.

Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich wel in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §3 van dezelfde wet te bevinden, dient te worden opgemerkt dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat zij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven. Uit haar dossier blijkt niet dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan de voormelde voorwaarde voldoet. Aldus is niet voldaan aan alle voorwaarden van artikel 42quater, §3.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert 30.10.2018 (binnenkomststempel in paspoort KV1431272) in België, nu dus ongeveer vier jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (54 jaar) een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België is en dat zij huwde en samenwoonde met een man die zelf van Marokkaanse origine was kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van haar land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat deze een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Voor zover uit het administratief dossier blijkt, is betrokkene niet als werknemer tewerkgesteld. Er blijkt evenmin dat zij een zelfstandige activiteit zou voeren. Op welke wijze zij thans in haar levensonderhoud voorziet, is onze administratie niet bekend. Uit opzoeken in de databanken van de Sociale Zekerheid blijkt alvast dat betrokkene sedert haar aankomst in België nooit als werknemer heeft gewerkt. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Voor wat betrokkenes gezinstoestand betreft, kan enkel worden vastgesteld dat zij thans als alleenstaande staat ingeschreven. Haar partner is op 10.06.2022 overleden. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene nog familie in België zou hebben waarmee er, bovenop de gewone affectieve banden

tussen familieleden, een bijkomende afhankelijkheidsband zou bestaan. Haar gezinstoestand vormt aldus geen belemmering voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel — belangenafweging — beoogde doel.

Toepassing van art.42quater par1,3°

Het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd wegens het overlijden van de referentiepersoon op 10/06/2022.

Toepassing van art. 42quater par 3 .

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich wel in het toepassingsgebied van artikel 42 quater, par3 van dezelfde wet te bevinden, dient te worden opgemerkt dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat zij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven. Uit haar dossier blijkt niet dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan de voormelde voorwaarde voldoet. Aldus is niet voldaan aan alle voorwaarden van artikel 42quater, par 3."

Zoals gezegd werd een vragenlijst voorgelegd aan verzoekster en heeft zij als antwoord hierop bewijsstukken over haar inkomsten meegedeeld door deponering van in brievenbus van de Stad.

Het kan verzoekster niet ten kwade aangeduid worden dat deze stukken niet in goede orde werden ontvangen.

Daarbij moet gezegd dat de gemachtigde in de beslissing waartegen beroep totaal geen rekening hield met de sociale rechten waarop verzoekster als weduwe aanspraak kan maken ; oa. werden haar rechten op een overlevingspensioen / overgangsuitkering als weduwe niet onderzocht ; werden haar rechten op verdergezette ziekte - verzekering niet onderzocht /noch de uitlooptijd van de ziekteverzekering op basis van de bijdragen van het jaar 2018. Hierover werden ook geen vragen gesteld door de DVZ .

DVZ heeft zich dan ook onvoldoende geïnformeerd. Het dossier werd onzorgvuldig voorbereid.

Uit de meegedeelde stukken en mn. de documenten van de Federale Pensioendienst dd 07/2022 volgt dat verzoekster recht heeft op een overlevingspensioen ten bedrage van 1.853,56 euro netto per maand; wat ruim voldoende is.

Verder bevat de bestreden beslissing nog enige overwegingen over de duur van het verblijf van verzoekster in België in verhouding tot de duur van haar verblijf in het land van herkomst ; haar gezinsleven ; de gezondheidstoestand en de economische en sociale situatie. De antwoorden hierop zijn in feite al vervat in de bovenstaande argumentatie. Verzoekster heeft haar privé leven de laatste jaren en zeker sedert haar huwelijk, in 2014, opgebouwd in België. Zij kan zich beroepen op de bescherming van art 8 EVRM. Een grondige belangen afweging tussen de bescherming die verzoekster kan putten uit art 8 EVRM en het belang ; het beoogde doel van de Overheid bij de beslissing tot beëindiging van haar verblijf ontbreekt. Verzoekster kan zich dan ook niet gericht verdedigen op dit punt. 3. De economische

situatie tgv het overlijden van haar echtgenoot werd niet onderzocht , noch werd er rekening mee gehouden .

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op de werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de Overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Het middel is gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. De bestreden beslissing beëindigt het verblijfsrecht van verzoekster in toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en op grond van de onbetwiste vaststelling dat verzoeksters echtgenoot, de referentiepersoon in functie van wie zij verblijfsrecht had verkregen, is overleden op 10 juni 2022.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoekster betwist de vaststelling van de verwerende partij dat niet is voldaan aan alle voorwaarden van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“Voor zover betrokkene zou aanvoeren zich wel in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §3 van dezelfde wet te bevinden, dient te worden opgemerkt dat uit het dossier van betrokkene niet blijkt dat zij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat zij tijdens haar verblijf ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven. Uit haar dossier blijkt niet dat zij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan de voormelde voorwaarde voldoet. Aldus is niet voldaan aan alle voorwaarden van artikel 42quater, §3.”

Verzoekster stelt dat zij wel voldoet aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen. Zij wijst erop dat zij recht heeft op een overlevingspensioen ten bedrage van 1.853,56 euro netto per maand, wat ruim voldoende is, en voegt bij haar verzoekschrift stukken ten bewijze.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat de verwerende partij met een schrijven dat werd betekend aan verzoekster op 24 juni 2022, haar heeft uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij, ondanks het overlijden van haar echtgenoot, toch nog het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Zij kreeg daarbij een termijn van dertig dagen.

De verwerende partij stelt vast in de bestreden beslissing dat op 18 oktober 2022, het moment van de bestreden beslissing, nog steeds geen stukken werden overgemaakt, waardoor haar dossier moet beoordeeld worden in functie van de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Verzoekster betwist, zoals reeds gesteld, niet dat zij de brief waarvan sprake heeft ontvangen, maar betoogt dat zij bewijsstukken over haar inkomsten heeft gedeponneerd in de brievenbus van de stad en dat het haar niet ten kwade kan geduid worden dat deze stukken niet in goede orde werden ontvangen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt en dat verzoekster niet aantoont dat zij bewijsstukken heeft overgemaakt aan de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing, bijna 4 maanden na ontvangst van de uitnodiging van de verwerende partij, werd genomen. Zo specificeert zij niet op welke datum en in welke brievenbus zij de documenten zou hebben gedeponneerd. Bovendien werden in de brief van 23 juni 2022 duidelijke instructies gegeven met betrekking tot de overmaking van de stukken: *“U wordt gevraagd de stukken rechtstreeks per post over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken op het adres FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, Bureau Gezinshereniging artikel 40, Pachecolaan 44 – 1000 Brussel”*. Zelfs aangenomen dat verzoekster de

gevraagde informatie zou hebben gedeponneerd in een brievenbus van de stad, dan nog kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij deze stukken niet zou hebben ontvangen, nu zij de stukken niet heeft verzonden naar het juiste adres niettegenstaande de duidelijke instructies. Waar zij in haar feiten uiteenzetting stelt dat zij deze documenten per mail heeft bezorgd aan de verwerende partij op 7 november 2022, dus na het nemen van de bestreden beslissing, brengt zij evenmin soelaas.

Verzoekster toont dus niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat op het moment van de bestreden beslissing geen stukken werden overgemaakt.

Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij zich onvoldoende heeft geïnformeerd over haar rechten op een overlevingspensioen, overgangsuitkering als weduwe, verdergezette ziekteverzekering of naar de uitlooptijd van de ziekteverzekering op basis van de bijdragen van het jaar "2018" [sic]. Zij verwijt haar hierover geen vragen te hebben gesteld.

De Raad wijst erop dat het de verwerende partij toekomt om overeenkomstig artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet na te gaan of de verzoekende partij valt onder voormelde uitzondering op het beëindigen van verblijf omwille van het overlijden van de referentiepersoon, en aldus na te gaan of de verzoekende partij één jaar in het Rijk verbleven heeft in hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie 'en' zij werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf en haar familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel 'en' zij beschikt over een ziektekostenverzekering 'of' lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Teneinde dat te onderzoeken, werd in de brief die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 24 juni 2022 de volgende informatie gevraagd:

"het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden):

- als werknemer: werknemersattest of arbeidscontract + loonfiches,
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (...),
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen ((...))bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/ ...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd".

Het moet worden herhaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij gevolg heeft gegeven aan deze brief. Verder toont zij niet aan, en blijkt ook nergens uit, dat het de verwerende partij toekomt om zelf uit te zoeken of verzoekster desgevallend voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde in artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet en of zij beschikt over een ziektekostenverzekering. Indien verzoekster van mening was dat zij door haar overlevingspensioen voldoet aan de voorwaarden van de voormelde bepaling, kwam het haar toe hiertoe informatie over te maken aan de verwerende partij. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De verwerende partij kon dus terecht de economische situatie van verzoekster beoordelen in functie van de in het administratief aanwezige elementen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat het administratief dossier op het moment van de bestreden beslissing geen gegevens bevatte over een eventuele tewerkstelling van verzoekster als werknemer of zelfstandige, noch over de manier waarop zij in haar levensonderhoud voorziet.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij zich onvoldoende heeft geïnformeerd en dat het dossier niet zorgvuldig werd voorbereid, en dus evenmin dat zij ondeugdelijk heeft vastgesteld dat zij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde uit artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42quater, §3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. In de mate dat verzoekster bij haar verzoekschrift stukken voegt met betrekking tot haar overlevingspensioen, moet erop worden gewezen dat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de

verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekster voert ten slotte een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), waarbij zij zich beroept op haar privéleven.

De verwerende partij heeft hierover het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft sedert 30.10.2018 (binnenkomststempel in paspoort KV1431272) in België, nu dus ongeveer vier jaar, wat, zeker gezien haar leeftijd (54 jaar) een relatief korte periode is.

Gelet op het feit dat betrokkene nog niet zo lang in België is en dat zij huwde en samenwoonde met een man die zelf van Marokkaanse origine was kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zij nog enige mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van haar land van herkomst. Nergens uit het dossier blijkt dat de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland van die aard zouden zijn dat deze een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Voor zover uit het administratief dossier blijkt, is betrokkene niet als werknemer tewerkgesteld. Er blijkt evenmin dat zij een zelfstandige activiteit zou voeren. Op welke wijze zij thans in haar levensonderhoud voorziet, is onze administratie niet bekend. Uit opzoeken in de databanken van de Sociale Zekerheid blijkt alvast dat betrokkene sedert haar aankomst in België nooit als werknemer heeft gewerkt. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Er blijkt dus wel degelijk een belangenafweging waaruit blijkt waarom de verwerende partij van mening is dat verzoeksters privéleven het beëindigen van het verblijfsrecht niet in de weg staat, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat zij zich er niet gericht tegen kan verdedigen.

Met het loutere betoog dat zij haar privéleven “de laatste jaren en zeker sedert haar huwelijk, in 2014”, in België heeft opgebouwd, en dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM weerlegt verzoekster geenszins de hierboven weergegeven motieven en de daarin vervatte belangenafweging van de verwerende partij. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de belangenafweging door de verwerende partij kennelijk onredelijk is in het licht van artikel 8 van het EVRM of in strijd met deze bepaling. Er moet daarbij overigens nog worden opgemerkt dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat zij pas op 30 oktober 2018 naar België kwam.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor is besproken en kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS